

Arrest

nr. 220 801 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare zitting van 20 april 2018 waaruit blijkt dat de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 mei 2018.

Gelet op arrest nr. 203 705 van 9 mei 2018 waarbij de zaak *sine die* werd uitgesteld en werd verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 7 januari 2016 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 11 januari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 2 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 25 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoekster werd gehoord op 26 september 2016.

1.3. Op 30 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 oktober 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Syrisch staatsburger van Armeense afkomst. U bent geboren op 23 april 1990 in Aleppo, in de wijk Midan. U bent religieus gehuwd met D.(...) T.(...) (OV. X), maar leeft gescheiden.

U bent in 2013 uit Syrië vertrokken omdat u en uw familie vreesde als Armeense christen vermoord te worden. Ook heeft u medische problemen.

Op 12 mei 2015 vroeg u samen met uw echtgenoot een eerste maal asiel aan in België. Omdat u reeds in Noorwegen asiel aangevraagd had, werd uw eerste asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 onontvankelijk verklaard. In Noorwegen werd uw asielaanvraag en die van uw echtgenoot echter geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie Syrische nationaliteit.

Op 11 januari 2016 vroeg u een tweede maal asiel aan, nadat ook uw vader A.(...) (OV. X), moeder M.(...) (OV. X) en zus T.(...) (OV. X) asiel hadden aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een attest van de burgemeester van Midan neer ter bevestiging van uw verblijfplaats in Aleppo, een uittreksel uit de burgerlijke stand, een doopattest van de Armeense kerk en medische documenten.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Voor het onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en een volledige medewerking verwachten, in het bijzonder over de identiteit,

nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te kunnen bieden bepaald kunnen worden.

Het CGVS erkent dat dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit en nationaliteit(en) aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel door andere stukken die die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn. Het komt het CGVS dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit(en) voldoende aantoont. In casu dient echter vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op uw nationaliteit(en) en dus op uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Er kan vastgesteld worden dat u doorheen uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties aantoont wel kennis te hebben over Syrië. Echter, op bepaalde vlakken is uw kennis opvallend beperkt en incoherent waardoor de kennis die u wel heeft eerder ingestudeerd overkomt.

Vooreerst is het frappant dat u als orthodoxe christen uit Aleppo amper correcte informatie kunt geven over de kerkgemeenschap aldaar. Zo kunt u weliswaar een beperkt aantal kerken uit uw wijk Midan opnoemen, maar slaagt u er niet in ook maar één kerk uit de wijk Aziziyeh opnoemen, nochtans woonde uw tante in deze wijk (CGVS, p. 6). Wanneer u een beeld wordt getoond van de Armeense kerk 'Holy Mother of God' uit Aleppo herkent u deze zelfs niet, net zoals u twee beelden vanop de Saint Kevork Church uit uw wijk Midan niet herkent en u een beeld van de afgebrande Surp Kevork Church (vertaald Saint George's Church) benoemt als uw kerk, de Surp Krikor Lusavoric Church (Saint Gregory the Illuminator's Church) (CGVS, p. 13-16). Het is uiterst vreemd dat u het altaar van uw eigen kerk verkeerdelijk herkent. Hieraan toegevoegd is het ook merkwaardig dat u de naam van uw patriarch niet kent (CGVS, p. 8). Dat u deze man aanspreekt met 'vader' is geloofwaardig, maar dat u zijn naam niet kent, is weinig aannemelijk.

U slaagt er vervolgens niet in uw leven in Aleppo of zelfs Syrië aannemelijk te maken vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in 2013. Zeer vreemd is dat u de landcode van Syrië kent, maar niet de code die moet worden gedraaid als u inwoners uit Aleppo telefonisch wilt bereiken. Zelfs uw eigen telefoonnummer weet u niet (CGVS, p. 6-7). Uw verklaring dat u het heeft geweten, maar zich niet meer kunt herinneren, is weinig ernstig. Het gaat hier over heel routineuze zaken waarvan verwacht mag worden dat dit niet zomaar vergeten kan worden. Uiterst merkwaardig is ook uw verklaringen omtrent de kostprijs en betaalwijze voor een tas koffie in de koffiezaak van uw vader, terwijl u aangaf hem te hebben geholpen in zijn koffiewinkel (CGVS, p. 7 & p. 15). U kunt ten eerste niet met zekerheid zeggen hoeveel lira uw vader vroeg voor een tas koffie, aangezien u twijfelt of u nu dagelijks 5 of 10 Lira vroeg aan de klanten en ten tweede – wat nog frappanter is – kunt u niet met zekerheid zeggen hoe die tas koffie werd betaald. In eerste instantie geeft u aan dat jullie klanten de 5 of 10 Lira betaalden met biljetten, terwijl dit volgens de info in het dossier ontegensprekelijk munten zijn, en in tweede instantie geeft u aan het zich eigenlijk niet meer te herinneren. Geconfronteerd met uw foutieve verklaring zegt u kortweg dat u akkoord gaat (CGVS, p. 9). Ook is het vreemd dat u een biljet van 100 Lira niet kunt beschrijven noch weet welke kleur dit biljet heeft (CGVS, p. 8). U verklaart wel heel vaag dat de huidige president een biljet siert, maar welk biljet juist is u vreemd (CGVS, p. 8).

Ook uw geografische kennis van Aleppo staat in schril contrast met wat kan worden verwacht van iemand die geboren en opgegroeid is in deze stad. Gevraagd de weg te beschrijven naar het huis van uw tante in de wijk Aziziyeh geeft u toe dat het slechts tien minuten te voet is, maar komt u niet verder dan te verklaren dat het van Midan naar beneden en naar rechts is. De vraag welke wijken je moet doorkruisen, kunt u zelfs niet beantwoorden. U geeft te kennen er niet veel heen gegaan te zijn, naar uw tante, wat niet als argument kan dienen voor uw beperkte kennis (CGVS, p. 7). Het gaat hier namelijk over de weg van uw huis naar die van uw tante, die slechts enkele wijken uit elkaar liggen in de stad waar u heel uw leven heeft gewoond. Frappant is ook dat u aangeeft dat er een rivier ligt, maar dat u zelfs de naam van de rivier niet meer kunt herinneren (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met de naam van de rivier, Queiq, doet deze zelfs geen belletje rinkelen (CGVS, p. 10). Net zoals u niet op de hoogte bent dat de stad Aleppo een treinstation heeft, niet zo heel ver van Aziziyeh (CGVS, p. 10). Gevraagd naar enkele Koerdische wijken in Aleppo moet u eveneens het antwoord schuldig blijven, terwijl de wijken Sheikh Maqsoud & Ashrafia vlakbij Midan liggen.

Naast uw uiterst gebrekkige kennis over uw eigen stad Aleppo valt ook op dat uw geografische kennis over Syrië uiterst nihil is. Op de vraag welke grote steden op de weg van Aleppo naar de hoofdstad

Damascus liggen, moet u het antwoord schuldig blijven. Nochtans geeft u te kennen naar Damascus te zijn gegaan (CGVS, p. 9). Welke grote stad bekend is om zijn nawaeer (grote historische watermolens) is u evenmin bekend (CGVS, p. 10). Nochtans is dit erfgoed alom bekend in Syrië als trekpleisters in de stad Hama, die tevens op de baan van Aleppo naar Damascus ligt. De door u gekende en bezochte badplaats Latakia kunt u evenmin situeren in Syrië, behalve dat het aan de zee ligt (CGVS, p. 9). Het aantal kilometers of uren u in de wagen moest zitten wanneer jullie erheen gingen tijdens de zomer kan u zich evenmin herinneren (CGVS, p. 9). Nochtans liggen Latakia en Aleppo slechts op ongeveer 180 kilometer van elkaar, op een reistijd van twee uur en een half. Vreemd dat u dit zelfs bij benadering niet kunt zeggen. Al-Malikiyah, de geboorteplaats van uw moeder waar jullie vaak heen trokken, situeert u dan weer op vijftien uur rijden met de wagen, terwijl deze stad in het noorden van Syrië op iets meer dan 500 kilometer van Aleppo ligt en men er met de wagen in realiteit een kleine zes uur over deed. Frappant is ook dat u op de vraag steden op te noemen die u tegenkwam op de weg erheen vanuit Aleppo u slechts één stad kunt benoemen, Deir ez Zur (CGVS, p. 8-9), terwijl deze stad volgens de kaart allerm minst op de weg ligt. Vervolgens slaagt u erin om het kleine stadje Kassab, gelegen in de provincie Latakia, op te noemen wanneer wordt gevraagd naar provincies van Syrië. Ook vernoemt u Qamishli, gelegen in de provincie Al-Hasakah, verkeerdelijk als provincie. Naast die twee incorrecte, noemt u nog drie provincies, terwijl Syrië maar liefst veertien provincies telt. Twee van de drie door u genoemde kan u dan weer niet situeren, zoals het hierboven reeds aangehaalde Latakia en het zuidelijk gelegen Dara'a, dat u in tegenstelling tot de info in het dossier 'richting boven' situeert (CGVS, p. 9). Dara'a ligt namelijk nog onder Damascus, waarvan u de ligging nochtans wel als 'naar beneden' beschrijft (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de omliggende provincies rond Aleppo, kunt u zelfs geen enkele noemen (CGVS, p. 9). Tot slot is ook de historische stad Tadmor (ook gekend als Palmyra) en haar toenmalige koningin u vreemd genoeg onbekend (CGVS, p. 8). U vraagt zich zelfs luidop af of dat een regio is in Syrië.

Vervolgens is ook uw maatschappelijke kennis over het land van uw nationaliteit uiterst beperkt. Wanneer naar uw interesses wordt gevraagd, zegt u dat dit de radio was (CGVS, p. 11), maar gepeild naar Syrische radiostations komt u niet verder dan één Armeense. Een Arabische blijkt u niet te kennen (CGVS, p. 11). Net zoals u geen Syrische/Arabische krant kunt aanhalen (CGVS, p. 8). Gevraagd naar bekende Syriërs komt u slechts na aandringen op één iemand, N.(...) Z.(...), een nieuwe zanger volgens u (CGVS, p. 12). Gevraagd uw nationale vlag te beschrijven, zegt u in eerste instantie dat deze rood, wit met zwarte sterren en dan weer rood is, om in tweede instantie te zeggen dat u het zich niet meer herinnert. U denk ook nog dat er twee of drie sterren zijn. Een zeer merkwaardig antwoord, aangezien de Syrische vlag slechts twee sterren telt die groen zijn en naast een rode en witte streep ook een zwarte telt. Het is de vlag van Libanon die twee rode en een witte streep telt. De vlag van de alomtegenwoordige Baath-partij is u dan weer totaal onbekend (CGVS, p. 11). En hoewel u aangeeft dat de betogingen in Dara'a is begonnen in 2011, is het vreemd dat u niet kan vertellen in welke wijken van Aleppo de eerste demonstraties tegen het regime gehouden werden (CGVS, p. 10).

Ook uw verklaringen over uw reisweg zijn weinig aannemelijk. Zo valt het op dat u antwoordt dat de Bekaa de laatste plaats was in Syrië toen u de grens met Libanon overstak (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met de stelling dat Bekaa in Libanon ligt, zegt u dat het uw gewoonte niet was die weg te nemen (CGVS, p. 10). Dit is wellicht correct, toch is het vreemd dat u dan wel een Libanese plaats benoemt om uw reisroute te duiden, terwijl u behalve het passeren van de stad Damascus niets over uw vluchtroute uit uw thuisland Syrië kan vertellen (CGVS, p. 10).

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen, en de afgelegde reisweg. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 26/09/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS, p. 2). U werd in de loop van het gehoor ook uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden levenslange verblijf in Aleppo, toch bleef u stevast bevestigen steeds tot 2013 in Syrië te hebben gewoond. Het is voor het CGVS dan ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en). Bijgevolg kan het CGVS zich ook geen oordeel vormen over de redenen waarom u uw land zou hebben verlaten noch over uw (eventuele) nood aan bescherming en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Er moet worden opgemerkt dat deze vaststelling van het CGVS bevestigd wordt door de Noorse asielinstanties UDI, die uw asielaanvraag negatief beoordeelde. De UDI oordeelde eveneens dat u de opgegeven nationaliteit en de band met Syrië niet waarschijnlijk heeft gemaakt. Daarvoor baseert de UDI zich onder meer op het verificatierapport van de Noorse ambassade in Amman, die de door u

opgegeven identiteitsgegevens niet teruggevonden in het Syrisch register van de burgerlijke stand. Wel ontdekte de UDI, op basis van de visumaanvraag van uw echtgenoot voor Griekenland, dat de persoon C.(...) T.(...), die ook dezelfde dag een visum had aangevraagd voor Griekenland, dezelfde fysieke eigenschappen vertoonde als u. C.(...) T.(...) persoonlijke gegevens werden door de Noorse ambassade teruggevonden in het Libanees register van de burgerlijke stand. Hieruit blijkt dat ze een Libanees staatsburger is, geboren in Beirut, op 24 april 1990 uit Libanese ouders, als bij toeval een dag na uw zogenaamde geboortedatum (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd beweert u de persoon C.(...) T.(...) niet te kennen, en steekt u uw identiteitsproblemen op de smokkelaar (CGVS, p. 3).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw attest van de burgemeester van Midan, uw uittreksel uit de burgerlijke stand en uw doopattest van de Armeense kerk blijkt uit informatie dat dergelijke documenten op grote schaal op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden.

Tot slot dient er worden vastgesteld dat uw medische problemen, die u staft met neergelegde documenten, op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het door u genoemd land van herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Zij formuleert haar verweer als volgt: "(...) Het CGVS meent dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoekster vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek in 2013 in Syrië is geweest. Zo zou de geografische kennis van Aleppo en Syrië nihil zijn.

Wat betreft de geografische kennis, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nochtans op veel vragen zeer gedetailleerd was. Zo kan ze moeiteloos antwoord geven op de vraag naar welke scholen ze is geweest, welke kerk en kan ze de buurt van haar school en kerk in detail beschrijven. Zo heeft ze ook kennis van restaurants en oudere tehuis in deze buurt (CGVS p. 6). Ze kan verschillende Armeense kerken opnoemen in Aleppo en kent de christelijke buurten in Aleppo. Het feit dat ze niet alle zeer onduidelijke zwart-wit foto's (CGVS p. 13 en 14) van o.a. een kerk en een kruis niet herkent doet geen afbreuk aan het feit dat haar kennis alles behalve nihil genoemd kan worden. Bovendien zijn niet alle kerken in Aleppo Armeens-orthodoxe kerken. Er kan dan ook niet verwacht worden dat iedere christen in Aleppo alle kerken in Aleppo bij naam kent.

Men moet rekening houden met het feit dat Aleppo vele religieuze en etnische minderheden kent die een geïsoleerd bestaan kennen. Het wordt als veiliger en beter beschouwd om met mensen van de eigen minderheid of religie om te gaan. Dit zien we terug aan demografische verdeling van de wijken in Aleppo. Dit wil zeggen dat men niet veel te zoeken heeft in de andere districten en liever in de eigen omgeving blijft. Zo is het ook begrijpelijk dat verzoekster de wijk Aziziyeh niet goed kent aangezien ze hier enkel kwam om op bezoek te gaan bij haar tante. Dit verklaart ook waarom verzoekster haar maatschappelijke kennis eerder beperkt is (o.a. kranten, radiozenders, andere wijken, ..).

Wat de vluchtroute betreft, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat de vragen hieromtrent zeer beperkt waren en bovendien niet duidelijk geformuleerd. Verzoekster geeft aan via Damascus naar

Libanon te zijn vertrokken en bij de grens met Bekaa over te zijn gestoken. Daarenboven werd de route uitgestippeld door een mensensmokkelaar en vond dit reeds 4 jaar geleden plaats.

Het CGVS verwijst eveneens naar de bevindingen van de Noorse asielinstanties UDI, die opgegeven nationaliteit en de band met Syrië betwistte. Daarvoor baseert de UDI zich op het verificatierapport van de Noorse ambassade in Amman. Men ging er reeds vanuit dat verzoekster een Libanees staatsburger is, geboren in Beirut op 24 april 1990 uit Libanese ouders. Echter, in 1987 heeft de vader van verzoekster, zich een valse Libanese identiteit verschaft. Dit om zijn legerplicht in Syrië te kunnen ontlopen. Na het regelen van de Libanese identiteit voor zichzelf en zijn vrouw keerde hij terug naar Syrië. Bijgevolg was de vader van verzoekster verplicht om bij de geboorte van zijn kinderen, zijn valse Libanese identiteit te gebruiken bij de erkenning van zijn kinderen. Het spreekt voor zich dat hij zijn kinderen niet zijn echte Syrische achternaam kon geven vanwege het feit dat hij zijn militaire dienstplicht in Syrië heeft ontlopen bij het creëren van de valse Libanese identiteit. Bijgevolg verklaarde hij dat verzoekster in Beirut is geboren en werd er eveneens in Libanese identiteitsgegevens voorzien. Doch, heeft zij altijd in Syrië gewoond. C.(...) T.(...) is dan ook een fictieve naam die aan verzoekster gegeven werd, hoewel in realiteit haar achternaam B.(...) zou zijn. Niettemin werd deze naam nooit geregistreerd door de Syrische autoriteiten.

Het Attest van de burgemeester van Midan, uittreksel uit de burgerlijke stand en het doopattest van de Armeense kerk in Aleppo bevestigen deze stelling. Hoewel het CGVS erop wijst dat deze documenten op grote schaal op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden, dient er opgemerkt te worden dat niet deze documenten op frauduleuze wijze verkregen zijn maar wel de identiteitsdocumenten uit Libanon. Moge het bovendien opgemerkt worden dat het gehoor vroegtijdig stop gezet diende te worden. Verzoekster heeft namelijk hyperthyroidie (ziekte van Graves-Basedow) en nam hiervan een doktersattest mee naar het gehoor dat dit staaft. Deze ziekte heeft o.m. als verschijnselen hartkloppingen, versnelde hartslag, zenuwachtigheid, rusteloosheid, slaapstoornissen en verwardheid. In combinatie van deze ziekte en haar traumatische ervaringen in Syrië kreeg zij tijdens het gehoor meermaals paniekaanvallen en black-outs. Naarmate het verloop van het gehoor werden haar antwoorden dan ook steeds minder gedetailleerd en onvollediger. Dit ging zo ver, dat uiteindelijk het gehoor stop gezet werd doordat ze begon te hyperventileren.

Het is echter zeer merkwaardig te noemen, dat de rest van haar familieleden die deze aandoening niet hebben, er wel in slaagde om aannemelijk te maken dat zij van Syrië afkomstig zijn.

Door de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd en de stukken ter staving hiervan kan weldegelijk worden aangenomen dat verzoekster zich in situatie bevindt waar de vluchtelingenstatus, doch minstens de subsidiaire beschermingsstatus aan moet worden toegekend.

Verder stelt artikel 46/6 van de vreemdelingenwet dat het voordeel van twijfel kan worden toegekend aan een asielzoeker indien deze bepaalde verklaringen niet kan bewijzen.

Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., *administratief recht*, Leuven, ACCO, 1990, 31).

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. *Geschillen van bestuur*, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en aan de materiële motiveringsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnels van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de

instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Iedere onderdaan van een niet-EU-land en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling. De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken. Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de EU-landen rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;
- de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;
- het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;
- zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);
- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Dat de Syrische bescherming aldus geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Dat verzoekster eveneens niet kan genieten van de Libanese bescherming aangezien dit slechts een valse identiteit betreft waarover ze intussen weet van hebben in Libanon.

Als vluchteling dient te worden beschouwd "elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verder gaat het wel degelijk om vrees voor vervolging. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen als vluchteling erkend worden.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Dat verzoekster aldus gezien haar persoonlijke ervaringen in Syrië geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst daar haar vrees voor haar leven afdoende aangetoond wordt."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest dringende medische hulp dd. 16 februari 2016, een medisch verslag van het Ziekenhuis Oost-Limburg dd. 10 oktober 2017, het Libanees rijbewijs van verzoeksters vader met vertaling in het Frans, een verklaring van een familielid uit Syrië met vertaling in het Nederlands, een uittreksel uit het bevolkingsregister met vertaling in het Frans, een kopie van een pagina van het Syrisch paspoort van verzoeksters vader, een kopie van een pagina van het Syrisch paspoort van verzoeksters moeder, een kopie van een brief tot aanvraag Syrisch paspoort met vertaling in het Frans, een arbeidsvergunning voor Libanon op naam van verzoeksters vader met vertaling in het Frans, e-mailverkeer tussen verzoeksters raadsman en de Noorse asielautoriteiten met de vraag tot overmaking van de paspoorten van verzoeksters ouders en een document, in de inventaris omschreven als "varia".

Bij aangetekend schrijven van 26 april 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: diverse medische verslagen, een attest van (Syrische) nationaliteit op naam van verzoeksters vader dd.

16 januari 2018, het nieuwe Syrische paspoort van verzoeksters vader afgeleverd door de Syrische ambassade te Brussel op 1 maart 2018, de geboorteakte van verzoeksters vader met vertaling in het Frans, een attest van (Syrische) nationaliteit op naam van verzoeksters moeder dd. 16 januari 2018, het nieuwe Syrische paspoort van verzoeksters moeder afgeleverd door de Syrische ambassade te Brussel op 1 maart 2018 en de geboorteakte van verzoeksters moeder met vertaling in het Frans.

Bij aangetekend schrijven van 30 november 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: verzoeksters Syrische geboorteakte met vertaling in het Frans en een individueel uittreksel uit de Syrische akten van de burgerlijke stand met vertaling in het Frans.

Bij aangetekend schrijven van 17 januari 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een afschrift van de bijlagen 26 op naam van verzoeksters grootvader, haar groottante en diens echtgenoot en zoon, haar ouders en haar broer en een oproeping voor gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op naam van verzoeksters broer.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekster de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht zodat het middel in de aangegeven mate niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar kennis over Syrië op bepaalde vlakken opvallend beperkt en incoherent is, zoals uitvoerig wordt toegelicht, waardoor de kennis die zij wel heeft eerder ingestudeerd overkomt, zij aldus geen zicht biedt op haar nationaliteit(en), opeenvolgende verblijfplaatsen en de afgelegde reisweg, waardoor het CGVS zich ook geen oordeel kan vormen over de redenen waarom zij haar land zou hebben verlaten, noch over haar (eventuele) nood aan bescherming, (ii) deze vaststelling van het CGVS bevestigd wordt door de Noorse asielinstanties UDI, die eveneens oordeelde dat zij de door haar opgegeven nationaliteit en de band met Syrië niet waarschijnlijk heeft gemaakt, (iii) de door haar neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze beoordeling daar dergelijke documenten op grote schaal op frauduleuze wijze verkregen kunnen worden en (iv) haar medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2017 (CG nr. 1513607BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.7. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.8. Vooreerst wijst de Raad naar zijn arresten nrs. 199 289 en 199 299 van 7 februari 2018 waar met betrekking tot de nationaliteit en de beweerde nood aan internationale bescherming van verzoeksters ouders het volgende werd vastgesteld: “Le Commissaire adjoint aux réfugiés et aux apatrides rejette la demande au motif que la partie requérante a fait usage d'une fausse identité et qu'elle possède, en réalité la nationalité libanaise. Il indique notamment ce qui suit :

« [...]si vous déclarez être de nationalité syrienne, il ressort des informations à notre disposition que vous êtes de nationalité libanaise, née au Liban le 21 novembre 1971 et que vous êtes inscrite au registre d'état civil libanais, de plus, vous avez voyagé avec un passeport libanais (cf. farde "Informations sur le pays" n° 1 et 2).

Dès lors, après avoir obtenu le statut de réfugié en Norvège, les autorités norvégiennes vous ont retiré ce statut en raison du fait que vous possédez la nationalité libanaise et que vous avez demandé l'asile sous une fausse nationalité.».

Or, la décision attaquée constate que la partie requérante ne formule aucune crainte d'être persécutée au Liban et qu'il n'existe pas de motif sérieux de penser qu'elle encourrait un risque réel d'être soumise à des atteintes graves en cas de retour dans ce pays. Le Commissaire adjoint aux réfugiés et aux apatrides ajoute qu'à supposer même que la partie requérante possède la double nationalité syrienne et libanaise, elle ne peut prétendre à une protection internationale, dès lors que l'un au moins de ces deux pays peut lui offrir une protection nationale.

La partie requérante ne conteste pas avoir fait usage d'une fausse identité, mais soutient qu'il s'agit de l'identité libanaise. Elle ne conteste toutefois pas être enregistrée dans les registres de la population libanaise en qualité de ressortissante de ce pays, en sorte que ses explications ne rencontrent pas utilement le motif de la décision attaquée. En effet, à supposer même que la partie requérante possède la nationalité syrienne, comme elle le soutient en produisant notamment une attestation du service consulaire de l'ambassade de Syrie, il n'en reste pas moins qu'elle est également connue, sous une autre identité, comme citoyenne libanaise.

Or, d'une part, la partie requérante ne démontre pas en quoi les informations établissant sa nationalité libanaise ne seraient pas plus fiables que les documents syriens qu'elle produit. A cet égard, elle n'avance aucun argument de nature à contredire la partie défenderesse lorsque celle-ci fait valoir que les documents syriens s'obtiennent aisément par la fraude. Par ailleurs, les attestations délivrées par la section consulaire de l'ambassade de Syrie sont émises sur la base des mêmes cartes d'identité qui figuraient déjà dans le dossier administratif, en sorte qu'elles ne contribuent pas à lever le doute sur l'authenticité ces documents. Pour le surplus, le Conseil n'a aucune raison de mettre en doute le sérieux des vérifications opérées par les autorités norvégiennes, préalablement au retrait du statut de réfugié qu'elles avaient reconnu à la partie requérante. Force est d'ailleurs de constater que la partie requérante n'a pas usé des voies de recours qui lui étaient ouvertes suite à cette décision.

D'autre part, dès lors qu'il n'est pas sérieusement démontré que la partie requérante ne possède pas la nationalité libanaise, il est indifférent qu'elle soit, sous une autre identité, considérée comme citoyenne syrienne, dès lors qu'en toute hypothèse, elle ne formule aucune crainte vis-à-vis du Liban, le ou l'un des pays dont elle a la nationalité, et qu'il n'existe pas de motif sérieux de croire que si elle était renvoyée dans ce pays, elle encourrait un risque réel d'y subir des atteintes graves.

Il s'ensuit que la partie requérante n'établit pas qu'elle a des raisons de craindre d'être persécutée ou qu'elle encourt un risque réel de subir des atteintes graves dans le pays ou l'un des pays dont elle possède la nationalité.” en “Le Commissaire adjoint aux réfugiés et aux apatrides rejette la demande au

motif que la partie requérante a fait usage d'une fausse identité et qu'elle possède, en réalité la nationalité libanaise. Il indique notamment ce qui suit :

« [...]si vous déclarez vous appeler [B.A.], être né le 15 juin 1966 à Alep et être de nationalité syrienne, il ressort des informations à notre disposition que vous êtes connu sous l'identité de [A.N.T.], de nationalité libanaise, né au Liban le 15 janvier 1963 et que vous êtes inscrit au registre d'état civil libanais (cf. farde "Informations sur le pays" n° 1).

Dès lors, après avoir obtenu le statut de réfugié en Norvège, les autorités norvégiennes vous ont retiré ce statut en raison du fait que vous possédez la nationalité libanaise et que vous avez demandé l'asile sous une fausse identité ainsi que sous une fausse nationalité. Confronté à cette identité et à cette nationalité libanaise, vous vous contentez de nier les faits sans apporter d'explication convaincante (p. 3 et 4). Dès lors, s'il subsiste un doute quant à votre nationalité syrienne, votre nationalité libanaise est quant à elle établie. Notons encore que vous avez voyagé avec un passeport arménien (cf. farde "Informations sur le pays" n°2) ».

Or, la décision attaquée constate que la partie requérante ne formule aucune crainte d'être persécutée au Liban et qu'il n'existe pas de motif sérieux de penser qu'elle encourrait un risque réel d'être soumise à des atteintes graves en cas de retour dans ce pays. Le Commissaire adjoint aux réfugiés et aux apatrides ajoute qu'à supposer même que la partie requérante possède la double nationalité syrienne et libanaise, elle ne peut prétendre à une protection internationale, dès lors que l'un au moins de ces deux pays peut lui offrir une protection nationale.

La partie requérante ne conteste pas avoir fait usage d'une fausse identité, mais soutient qu'il s'agit de l'identité libanaise. Elle ne conteste toutefois pas être enregistrée dans les registres de la population libanaise en qualité de ressortissant de ce pays, en sorte que ses explications ne rencontrent pas utilement le motif de la décision attaquée. En effet, à supposer même que la partie requérante possède la nationalité syrienne, comme elle le soutient en produisant notamment une attestation du service consulaire de l'ambassade de Syrie, il n'en reste pas moins qu'elle est également connue, sous une autre identité, comme citoyen libanais.

Or, d'une part, la partie requérante ne démontre pas en quoi les informations établissant sa nationalité libanaise ne seraient pas plus fiables que les documents syriens qu'elle produit. A cet égard, elle n'avance aucun argument de nature à contredire la partie défenderesse lorsque celle-ci fait valoir que les documents syriens s'obtiennent aisément par la fraude. Par ailleurs, les attestations délivrées par la section consulaire de l'ambassade de Syrie sont émises sur la base des mêmes cartes d'identité qui figuraient déjà dans le dossier administratif, en sorte qu'elles ne contribuent pas à lever le doute sur l'authenticité ces documents. Pour le surplus, le Conseil n'a aucune raison de mettre en doute le sérieux des vérifications opérées par les autorités norvégiennes, préalablement au retrait du statut de réfugié qu'elles avaient reconnu au requérant. Force est d'ailleurs de constater que la partie requérante n'a pas usé des voies de recours qui lui étaient ouvertes suite à cette décision.

D'autre part, dès lors qu'il n'est pas sérieusement démontré que la partie requérante ne possède pas la nationalité libanaise, il est indifférent qu'elle soit, sous une autre identité, considérée comme citoyen syrien, dès lors qu'en toute hypothèse, elle ne formule aucune crainte vis-à-vis du Liban, le ou l'un des pays dont elle a la nationalité et qu'il n'existe pas de motifs sérieux de croire que si elle était renvoyée dans ce pays, elle encourrait un risque réel d'y subir des atteintes graves.

Il s'ensuit que la partie requérante n'établit pas qu'elle a des raisons de craindre d'être persécutée ou qu'elle encourt un risque réel de subir des atteintes graves dans le pays ou l'un des pays dont elle possède la nationalité."

Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeksters moeder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend onder een valse identiteit en in werkelijkheid de Libanese nationaliteit heeft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt immers dat verzoeksters moeder geboren is in Libanon op 21 november 1971, dat zij geregistreerd werd in het Libanese register van de burgerlijke stand en dat zij bovendien heeft gereisd met een Libanees paspoort. Ook verzoeksters vader heeft bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming gebruik gemaakt van een valse identiteit. Hij staat blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bekend als A.N.T., van Libanese nationaliteit, geboren in Libanon op 15 januari 1963 en ingeschreven in het Libanese register van de burgerlijke stand. Nadat aan verzoeksters ouders de vluchtelingenstatus werd toegekend in Noorwegen, hebben de Noorse autoriteiten deze status opnieuw ingetrokken omdat zij de Libanese nationaliteit hebben en zij aldus asiel hebben aangevraagd onder een valse identiteit en nationaliteit. Wanneer verzoeksters vader werd geconfronteerd met voormelde identiteit en Libanese nationaliteit, ontkende hij eenvoudigweg deze feiten zonder een overtuigende verklaring te geven. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat verzoeksters vader met een Armeens paspoort heeft gereisd. In de beslissingen genomen ten aanzien van verzoeksters ouders werd vastgesteld dat zij geen vrees voor vervolging ten aanzien van Libanon uiten en dat er geen

ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. De adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen voegde hieraan toe dat, zelfs indien ervan zou worden uitgegaan dat verzoeksters ouders over de dubbele Syrische en Libanese nationaliteit beschikken, zij geen aanspraak kunnen maken op internationale bescherming aangezien ten minste één van die twee landen hen nationale bescherming kan bieden.

De Raad stelde in voormelde arresten vast dat verzoeksters ouders niet betwistten dat zij een valse identiteit hebben gebruikt doch dat zij betogen dat dit de Libanese identiteit betreft. Zij ontkenden echter niet dat zij in de Libanese registers van de burgerlijke stand staan ingeschreven als onderdaan van dat land, zodat hun uitleg door de Raad niet werd aanvaard. De Raad oordeelde dat, zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeksters ouders de Syrische nationaliteit hebben, zoals zij beweren en pogen aan te tonen aan de hand van, onder meer, een attest van de consulaire dienst van de Syrische ambassade, dit niets afdoet aan het feit dat zij ook onder een andere identiteit bekend staan als Libanese staatsburgers. De Raad merkte hierbij op dat verzoeksters ouders niet aantonen hoe de informatie waaruit hun Libanese nationaliteit blijkt niet betrouwbaarder zou zijn dan de Syrische documenten die zij voorleggen. Zij voerden immers geen enkel argument aan om de stelling van het Commissariaat-generaal dat Syrische documenten gemakkelijk door fraude kunnen worden verkregen, tegen te spreken. De Raad wees er bovendien op dat de certificaten die zijn afgegeven door de consulaire dienst van de Syrische ambassade werden afgeleverd op basis van dezelfde identiteitskaarten die zich al in het administratief dossier bevonden, zodat deze certificaten de twijfel over de authenticiteit deze documenten niet wegnemen. De Raad stelde voor het overige geen reden te hebben om te twijfelen aan de ernst van het door de Noorse autoriteiten uitgevoerde onderzoek voorafgaand aan de intrekking van de vluchtelingenstatus die zij aan verzoeksters ouders hadden verleend en merkte hierbij nog op dat verzoeksters ouders geen gebruik hebben gemaakt van de rechtsmiddelen die hen na die beslissing ter beschikking stonden. De Raad besloot dat, aangezien niet serieus wordt aangetoond dat verzoeksters ouders niet over de Libanese nationaliteit beschikken, het irrelevant is of zij onder een andere identiteit als een Syrisch staatsburger worden beschouwd, aangezien zij in elk geval geen enkele vrees uitdrukken ten aanzien van Libanon, het land of een van de landen waarvan zij de nationaliteit hebben, en dat er geen ernstige reden is om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade wanneer zij naar dit land zouden worden teruggestuurd.

2.9. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook verzoekster onder een valse identiteit en nationaliteit om internationale bescherming heeft verzocht. Zo leest de Raad in de beslissing tot afwijzing van een aanvraag om bescherming, genomen door de Noorse asielinstantie UDI op 21 november 2014, als volgt: *“De asielzoeker gaf haar identiteit op als zijnde, K.(...) B.(...), geboren 24.04.1990, staatsburger van Syrië. UDI baseert zich bij de beslissing op de juiste identiteit van de asielzoeker, met name C.(...) T.(...), geboren op 26.04.1990, staatsburger van Libanon. (...) de asielzoeker informeert dat ze op 19.01.2013 in Aleppo in het huwelijk trad. Er werd over de voltrekking van het huwelijk geen documentatie voorgelegd. (...) De asielzoeker heeft de volgende documentatie over haar identiteit voorgelegd: Naar aanleiding van de registratie bij aankomst door de politie op 08.04.2013 heeft de asielzoeker een kopie voorgelegd van een doopattest in het Armeens en een geboortattest in het Arabisch. Het Directoraat Vreemdelingenzaken heeft in het Schengen informatiesysteem gezocht (SIS). De opzoeking gaf geen hit. UDI heeft de identiteitsgegevens die de asielzoeker had opgegeven, geverifieerd via de Noorse ambassade in Amman. Volgens de inlichtingen van de ambassade zijn de opgegeven identiteitsgegevens niet teruggevonden in het Syrisch register van de Burgerlijke Stand. In verband met de verificatie van de echtgenoot van de asielzoeker, kwamen er inlichtingen die aangaven dat de asielzoeker een andere naam heeft dan de naam die ze aan de Noorse overheden had opgegeven. Via de visumaanvraag van de echtgenoot voor Griekenland, onthulde de ambassade dat een persoon met de naam C.(...) T.(...) ook dezelfde dag een visum had aangevraagd: een vergelijking van de foto van de asielzoeker in NORVIS en de foto van C.(...) T.(...) in de VIS-databank toonde aan dat er sprake was van dezelfde persoon. C.(...) T.(...)s persoonlijke gegevens zijn teruggevonden in het Libanees register van de Burgerlijke Stand. Hieruit blijkt dat ze een Libanees staatsburger is, geboren in Beirut, op 24.04.1990 uit Libanese ouders. Aan de asielzoeker werd de inhoud van het verificatierapport voorgelegd. Het commentaar van de asielzoeker is terug te vinden in een nota van het regionale kantoor Noord van 08.09.2014. Hieruit blijkt dat ze het niet eens is met de inlichtingen die in het verificatierapport van de ambassade staan. Voor het overige verwijst ze naar de communicatie tussen haar ouders en UDI. Na deze verklaring heeft de asielzoeker een document ingestuurd dat, naar ze zegt, een Syrisch identiteitsdocument voor buitenlands gebruik is. Op het document staat dat het in 2014 is uitgereikt en er is een foto van de asielzoeker aan gehecht. UDI is van mening dat de inlichtingen van de asielzoeker over haar identiteit niet voldoende waarschijnlijk zijn gemaakt en bij het nemen van de beslissing baseert men zich niet op de opgegeven identiteit. Wij*

verwijzen naar de inlichtingen in het verificatierapport van de ambassade en de inlichtingen van de Griekse visumaanvragen. UDI heeft de bezwaren van de asielzoeker bij het verificatierapport beoordeeld, alsook het voorgelegde document. Volgens UDI zijn er geen nieuwe inlichtingen opgedoken die een reden vormen voor een andere beoordeling. Wij hebben ook gemerkt dat de asielzoeker bij de registratie door de politie, op directe vragen van de politie antwoordde dat Syrische paspoorten een roze kleur hebben, en dat ze voor het eerst een identiteitsbewijs in Syrië kreeg, toen ze drie jaar oud was. Syrische paspoorten zijn echter blauw en identiteitsbewijzen worden voor het eerst uitgereikt aan personen die 16 jaar zijn geworden. De kennis van de asielzoeker omtrent Syrische identiteitsdocumenten die iedereen hoort te kennen, zijn bijkomende elementen die de geloofwaardigheid van de asielzoeker verzwakken, wat de opgegeven identiteit betreft. Op basis hiervan gaat UDI niet uit van de aangehaalde band met Syrië of de opgegeven identiteit van Syrisch staatsburger.”

De Raad ziet opnieuw geen reden om te twijfelen aan de grondigheid van het door de Noorse autoriteiten gevoerde onderzoek, noch aan de resultaten van dit onderzoek. Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de Noorse asielinstanties. Zij zet uiteen: *“(…) Echter, in 1987 heeft de vader van verzoekster, zich een valse Libanese identiteit verschafte. Dit om zijn legerplicht in Syrië te kunnen ontlopen. Na het regelen van de Libanese identiteit voor zichzelf en zijn vrouw keerde hij terug naar Syrië. Bijgevolg was de vader van verzoekster verplicht om bij de geboorte van zijn kinderen, zijn valse Libanese identiteit te gebruiken bij de erkenning van zijn kinderen. Het spreekt voor zich dat hij zijn kinderen niet zijn echte Syrische achternaam kon geven vanwege het feit dat hij zijn militaire dienstplicht in Syrië heeft ontlopen bij het creëren van de valse Libanese identiteit. Bijgevolg verklaarde hij dat verzoekster in Beirut is geboren en werd er eveneens in Libanese identiteitsgegevens voorzien. Doch, heeft zij altijd in Syrië gewoond. C.(…) T.(…) is dan ook een fictieve naam die aan verzoekster gegeven werd, hoewel in realiteit haar achternaam B.(…) zou zijn. Niettemin werd deze naam nooit geregistreerd door de Syrische autoriteiten.”* Aan deze verklaringen kan naar het oordeel van de Raad echter geen geloof worden gehecht. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk waarom verzoekster deze uitleg niet kon geven wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met het gegeven dat zij volgens de Noorse autoriteiten C.T. zou noemen. Verzoekster stelde op dat ogenblik slechts deze naam niet te kennen (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3). De bewering in het verzoekschrift als zou verzoekster steeds onder haar valse Libanese identiteit in Syrië hebben gewoond en haar echte naam nooit werd geregistreerd door de Syrische autoriteiten, valt bovendien niet te rijmen met de door haar op 30 november 2018 voorgelegde Syrische geboorteakte en het individueel uittreksel uit de Syrische akten van de burgerlijke stand. Beide documenten vermelden immers verzoeksters beweerde “echte” identiteit, namelijk C.B., geboren in Aleppo op 22 april 1990. Het hoeft geen betoog dat dergelijke stukken niet voorhanden kunnen zijn wanneer haar vader bij de geboorte van de kinderen verplicht was om zijn valse Libanese identiteit te gebruiken omdat hij zijn militaire dienstplicht in Syrië had ontlopen, hij zijn kinderen dan ook niet zijn echte Syrische achternaam kon geven, hij bijgevolg verklaarde dat verzoekster in Beiroet is geboren en er eveneens in Libanese identiteitsgegevens werd voorzien, zoals wordt uiteengezet in het verzoekschrift. Deze vaststellingen doen niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, doch relativeren ook meteen de bewijswaarde van de voorgelegde geboorteakte en het individueel uittreksel uit de Syrische akten van de burgerlijke stand. De Raad wijst er te dezen nog op dat de legalisaties op deze documenten door het Consulaat-Generaal van België te Beiroet en door het Libanese Ministerie van Buitenlandse Zaken expliciet vermelden dat de legalisatie de authenticiteit van de inhoud van het document niet waarborgt. De Belgische legalisatie betreft bovendien de handtekening van een zekere T.R., terwijl de Libanese legalisatie de handtekening van een zekere M.S. betreft, wat op zich reeds de nodige verbazing opwekt, temeer geen van beide namen terug te vinden zijn op de gelegaliseerde documenten. De Raad stelt bovendien vast dat op voormelde documenten en legalisaties diverse halve, onvolledige, aan elkaar geplakte en duidelijk gefabriceerde stempels voorkomen, wat de bewijswaarde van deze stukken verder onderuit haalt. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kunnen voormelde documenten aldus niet worden aanvaard als bewijs van verzoeksters Syrische nationaliteit.

Verzoekster legt nog een bundel andere documenten neer waarmee zij de Syrische nationaliteit van haar ouders en haarzelf poogt aan te tonen. De Raad verwijst in dit verband vooreerst naar de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Syrië. Documentenfraude*” van 23 november 2016) waaruit blijkt dat corruptie bij de afgifte van documenten een wijdverspreid fenomeen is in Syrië, dat het sinds het uitbreken van het conflict alsmaar gemakkelijker is geworden om documenten te bekomen onder valse voorwendselen of met incorrecte persoonsgegevens, dat zowel fraude met authentieke documenten als vervalste documenten vaker voorkomen, dat de handel in valse

Syrische documenten in Libanon en langs de Turkse grens met Syrië een echte *booming business* is geworden, dat het zeer moeilijk is geworden om authentieke documenten van valse documenten te onderscheiden en dat zowat alle Syrische documenten op de zwarte markt te koop zijn. Gelet op deze informatie, die verzoekster niet met andersluidende informatie ontkracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de bewijswaarde van de voorgelegde Syrische documenten bijzonder relatief is.

Wat er ook van zij, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster tevens over de Syrische nationaliteit zou beschikken, neemt dit niet weg dat op basis van het onderzoek van de Noorse asielinstanties naar het oordeel van de Raad voldoende vaststaat dat zij onder een andere identiteit tevens als Libanees staatsburger wordt beschouwd. Verzoekster dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat noch de Syrische, noch de Libanese autoriteiten haar de noodzakelijke bescherming kunnen of willen bieden. Verzoekster maakt echter op generlei wijze aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat zij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De stelling in het verzoekschrift dat zij niet kan genieten van de Libanese bescherming aangezien dit slechts een valse identiteit betreft waar ze intussen weet van hebben in Libanon kan, het voorgaande indachtig, immers geenszins overtuigen. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ook de overige door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Het e-mailverkeer tussen verzoeksters raadsman en de Noorse asielautoriteiten met de vraag tot overmaking van de paspoorten van verzoeksters ouders voegt niets wezenlijks toe voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor de afschriften van de bijlagen 26 op naam van verzoeksters grootvader, haar groottante en diens echtgenoot en zoon, haar ouders en haar broer en de oproeping voor gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op naam van verzoeksters broer. Het document, in de inventaris van het verzoekschrift omschreven als "varia" werd niet toegelicht en is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit document kan derhalve niet in overweging worden genomen. Aan het Libanees rijbewijs van verzoeksters vader en de arbeidsvergunning voor Libanon op naam van verzoeksters vader kan, in het licht van hoger gedane vaststellingen in het kader van de beoordeling van diens verzoek om internationale bescherming, geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Wat betreft de medische documenten, benadrukt de Raad dat er in de bestreden beslissing reeds correct op wordt gewezen dat verzoeksters medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.11. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Wat betreft verzoeksters opmerking dat het zorgvuldigheidsbeginsel het beginsel van de evenwichtigheid omvat, dat doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, dient nog te worden benadrukt dat het zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad in hun declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Waar verzoekster in haar aanvullende nota's vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS